ל) [ממורה דף כו. ע"ש], כ) [פססים פט: גיטין עח: חולין מה.] עי ירושי גיטין פ"ט ה"ר, שבועות פ"ה ה"ד, () קידושין מו. שבועות לח,

ס) (שבועות לט קידושין מו)[חולין נב.]:

ולקמו לב: ב"ה קטו.ן,

אפשר ידעין חברין בבלאה. והלואי שיהו יודעין טעס זה וידיענו (פסחים פס:) זו שאילה. כניחותא יפה שאלת ואשיכך עליה (לקמן צב:):

ליקוטים

. שייך לעמ׳ הבא חישב שתאכלהו אש למחר כו'. חישב שתאכרהו אם למחר כו. מחשבת פגול אף על גב דקרי ליה מחשבה וגמרינן לה בזבחים מלא יחשב אפילו הכי בעינן דיבור כדמוכח בסוף פרק בי דובחים דפריך אלא מעתה חישב שתאכלהו אש למחר דכתיב תאכלהו אש לא נופח הכי נמי האכלהו אש לא נופוד הכי נמי דפגול ומשני אי דאפקיה בלשון אכילה הכי נמי הכא במאי עסקינן דאפקיה בלשון הקטרה ולשון אכילה לחוד ולשון , הסטרה לחוד. ואם היה הדבר הקטרה לחדר, האם היה הבד תלוי במחשבה מה שייך לחלק בין מחשב בלשון אכילה למחשב בלשון הקטרה. ועוד מדקאמר אי דאפקיה משמע מדקאמר אי דאפקיה משמע דאיירי בדבור. ועוד ראיה מדאיתא כמנחות דקאמר אי הכי שלמים נמי לשם שלמא בעלמא ואם היה הדבור תלוי במחשבה נישייליה אם חישב לשם שלמים נישייליה אם חישב לשם שלמים או לשם שלמא אבל אם הדבר או לשם שלמא אבל אם הדבר תלוי בדיבור ניחא. וכן בפרק בי דמנחות השוחט את הכבש לאכול כזית מחברו מהו חברו כבש משמע או לחם משמע משמע שבהדיא הוציא בפיו חברו שאם כלכו חשב זה הוא יודע אם חישב ככש או לחם. יודע אם חישב ככש או לחם. והכי נמי אשכחן בפרק תמיד נשחט כגון שגמר בלבו למולים ולערלים והוציא בפיו לערלים ולא הספיק לומר למולים עד שנגמרה לשחיטה בערלים ואם שנגמרה לשוויטה בערלים ואם לא היה צריך דבור מה לי הוציא בפיו מה לי לא הוציא כיון דאין צריך דיבור. ומחשבת פגול במחשבה שלא לשמן או לשם בעליו או לערלים דכולהו חד בעליו או לערלים דכולהו חד גוונא נינהו. ועוד אמרינן בהניזקין כהנים שפגלו מזידין חייבים ומייתי לה על חזקיה דאמר דבר תורה אחד שוגג ואחד מזיד חייב דהיזק שאינו ואחד מויד חייב דהיקן שאינו ניכר שמיה היזק ואי במחשבה בעלמא היכי מחייב והא העושה מלאכה במי חטאת פטור מדיני אדם אפילו לחזקיה אף על גב דעח דעתיה דלא חשיב בהיזק דאסח דעתיה דלא חשיב בהיזק . שאינו ניכר דעלמא הואיל דליכא שאינו ניכו דעלמא הואיל דיליכא אלא במחשבה בעלמא. אבל ודאי צריך דיבור ובדיבור חשיב היזק גמור כיון דנפסל על ידי דיבורו. ומהא דאמרינן התם בהניזקין גבי כהן גדול ביום דפגיל איז ראיה דאיכא למימר דפגיל אין ראיה דאיכא למימר דרוקא ודילמא הא דמהימן כגון דשמעניה אבל קרבן שלו יכול לפגל אפילו לא שמעניה. ואין . לדקדק מהא דלא מייתי שם דרקדק מהא דלא מייתי שם ראיה מפגול דכל השנה דדילמא הא דנאמנין בכל מקום בפגולם במחשבה היינו בקרבן שלהם אבל בשל חברו לא היה נאמן אלא היכא דשמעניה. וכל הנך אלא היכא דשמעניה. וכל הנך . ראיות שהבאתי יש לדחות קצת שחישב לשוז זה כלכד שחישב לשון זה בלבד שתאכלהו האש למחר ובלשון . לאכול מחברו. אי נמי בכל הנך . מיירי שמוציא בפיו ולכך יש . לילך אחר הלשון אף על פי שגם במחשבה בלבד הוי פגול. וההיא

שימה מקובצת מדהוה ליה למימר כו'. ואע"ג

דתוך כדי דבור יכול לחזו דמוך כדי דבור יכונ נחור, ודאי אי הוי חזר ביה רשאי, אבל הכא דנמלך [הוי] כמו דאמר מחול זו ואח"כ מחול זו ולא חיילא (מהר"פ): ורבי יוםי אי אמר בו'. פירש"י כו'

עד דבריו קיימים, אלמא משמע נדלא ס"ל לר"מן מפוס לשון ראשון. אבל קשה נלעילן דבעי חמורת עולה שלמים [מהו], תפשוט מפלוגתא דאמוראי (בהכי) ודהכאן דפליגי אי

פרטא הוי האי לאו שיורא הוא דממילא מצי למילף דכל שכן כזים כזים וכיון דלא שייר ליה מידי הוי ליה למשמע דאי בהא דכזים למחר בחוץ נמי איפלוג הוה מתני לה ניהליה ודווקא אתנייה בדהנך בו הוא דפליגי אבל בהא מודה רבי יהודה: אלא כוים כוים אתנייה. דלא הוה ליה למילף מינה ההיא דכזית כזית כא וכי שמעינהו לרבנן דתנו לה איסתפק ליה אי אתנינהו רבי לדידהו ולדידיה שייריה אי לדידיה דווקא אתנייה ואינהו הא 🖘 דאוספוה: ו**חיבעי ליה כזים וכזים.** הואיל ומספקא ליה אי רבי אתנינהו לה אי לא: ה"ג **הניחא אי אמר** לי כלולה כל שכן כוים למחר בחוץ אלה בו אמר לי פרטה אכחי כוים למחר בחוץ סיבעי לי אי הכי השחה למי הליחה אי א"ל כוים דמתורסי (בהכי) [דהכס] דפניני הי
טעמא משום תפוס לשון לאשון הוא
או לא. [ואסשר] דקבעי כמיד לר!
הלכה, או דעיקר בעיין דלעיל מלחלות
דשקלי וטרי אביי [ורבא]. כך פיי
מהר״פ. אבל קשה לרביט חיים מאי
מהר״פ. אבל קשה לרביט חיים מאי למחר בחוך פרטא כל שכן כוים וכוים אלא אי א"ל כללא אכסי כוים וכוים מיבעיא ליה א"ר מירסה רסה השסא כוים וכוים כללא כוים

למהר בחוץ מיבעיא: א"ר מירחה קא רחה. כלומר הכי סבר לוי איבעי מיניה הך דאישמע מיניה תרתי דאי אמר לי בה פרטא כ"ש כזית וכזית דתרי אכילות נינהו ואיכא לפלוגינהו בתרי דיבורי ואי אמר לי כללא בניחותא בלא רתיחה אישמע מיניה דהך הוא פריך ליה רבא לאביי מרבי יהודה דהוי כללא אבל כזית וכזית פרטא וכדאתנינהו לרבנן דאם סבירא ליה בכזית וכזית נמי כללא מירתח רתח ומהדר לי בריתחא

אמר ליה אביי והאמר רבה בר בר חנה כו'. לתרוייהו כיו לית להו תפוס לשון ראשון כדמפרש לקמן והלכך רצי מאיר דתמורה בשחיטה לא כרבי יהודה סבירא ליה דשחיטה כחו הויא כמו לחצות דאמר אביי דמודה רבי מאיר ולא כרבי בון יהודה ותימה דמאי מקשי ליה

רבא לאביי לעיל והרי שחיטה דכי לחצות דמי ופליגי הלא ר' יהודה ודאי הוא דאית ליה תפום לשון ראשון אבל רבי מאיר לא דלית ליה לאביי רבי מאיר בשיטת רבי יהודה ביו אלא מדאמר תמורה כו' שמע מינה מהדר קהדר ביה ואפילו אמר מתחלה נתכוונתי

לומר שניהם לא מהימנינן ליה: בזית כוית תנן אבל כזית וכוית

דברי הכ'ל עירוב מחשבות הוי. מכאן הגי"ה רבינו תם הספרים דגרסינן בשבועות בסוף שבועת הפקדון (דף לח.) דלא לך לא לך אינו חייב אלא אחת דכללא הוי ואילו לא לך ולא לך חייב על כל אחת ואחת דהוי פרטא והכא משמע איפכא דטפי הוי עירוב מחשבות כזית וכזית מכזית כזית וכן משמע התם בירושלמי דמדמי שאילת שלום בגט ללא לך ולא לך וגבי שחילת שלום חמרינן בגיטין (דף פו.) שאילו פסול ושאילו כשר. ברוך בחו: קשה לי מלמחר בחוץ דאמר רבי מודה רבי יהודה בעירוב כמו מחשבות והיינו כמו לחלות ולעיל דאמר רבא דלחלות לו פליגי ומייתי ראיה לאביי לאו משחיטה דרבי יהודה ומאי ראיה הא

רבי יהודה מודה ועוד דסבר רבא אינה לשחיטה אלא לבסוף וכיון דאין המחשבה חלה עד משהו אחרון כך שוה כזית למחר כזית בחוץ כמו כזית למחר וכזית לבו בחוץ ופליגי לנו לרבח ועוד תמורת עולה ושלמים דפליגי לרבא. ברו"ך: א"ב מרתח רתח. שלא היה לו להניח כזית וכזית ולשאל מכזית למחר בחוץ דמשמע דמדשבקיה דפשיטא ליה דפרטא הוא:

חכמה ואת אמרת משנתינו לדידך דאתניתך תרתי לא קשיא לך לדידיה דלא אתניתיה

בהד' הדדי לא פליגי ולא פליגי והא מיפלג פליגי א"ל פליגי במאי דפליגי ולא פליגי במאי דלא פליגי דאמר ¢רבי יצחק בר יוסף א"ר יוחנן הכל מודים היכא דאמר תחול זו ואחר כך (אמר) תחול זו דברי הכל לא חיילא לא תחול זו אלא א"כ חלה זו דברי הכל חיילא כי פליגי דאמר תמורת עולה תמורת שלמים רבי מאיר סבר מדהוה ליה למימר תמורת עולה ושלמים ואמר תמורת עולה תמורת שלמים שמע מינה מיהדר קא הדר ביה ור' יוםים אי אמר תמורת עולה ושלמים הוה אמינא פלגא תמורת עולה ופלגא תמורת שלמים להכי אמר תמורת עולה תמורת שלמים למימרא דכולה עולה וכולה שלמים הויא אמר ליה הוא אמר לא פליגי ואנא אמינא פליגי אמר עולא ואיתימא רב אושעיא יאפשר ידעין חברין בבלאהה כזית כזית תגן או כזית וכזית תנן כזית כזית תנן אבל כזית וכזית דברי הכל עירוב מחשבות הוי או דלמא ייכזית וכזית תנן דלרבי יהודה פרטא הוי וכל שכן כזית כזית תא שמע דבעא מיניה לוי מרבי חישב לאכול כזית למחר בחוץ ח מהו א"ל יזו שאילה עירוב מחשבות הוי אמר לפניו רבי שמעון ברבי לא משנתינו היא לאכול כזית בחוץ כזית למחר כזית למחר כזית בחוץ כחצים זית בחוץ כחצי זית למחר כחצי זית למחר כחצי זית בחוץ פסול ואין בו כרת הא אידך עירוב מחשבות הוי א"ל הוא שאל ז בי דבר

חשיב בחוץ וכחדא 🗷 אכילה או דלמא תפוס לשון ראשון לעולם: זו שאילה. בניחותא שאילה גדולה שאלת: עירוב מחשבות הוי. אפי׳ לר׳ יהודה:

לא משנסינו היא זו. ואמאי קלסת ליה הא מתניתין היא דעירוב מחשבות הוי מדנקט פלוגתייהו בכזית למחר כזית בחוץ דהוי שתי אכילות בהא הוא דפליג ר' יהודה הא כזית למחר בחוץ דבחדא אכילה קחשיב לאוכלו למחר חוץ למקומו מודי: הוא שאלני

דבר חכמה. לפום מאי דאתניתיה: לדידך כי הוא דאתניתין במסניתין סרסי. לך שניתים דו במחלוקותם דבין בכזית כזית בין בכזית

וכזית פליגי: לא קשיא לך. דאמרת מדתנינן הך תרתי ולא תנן הך שמע מינה בהא מודי רבי יהודה: לדידים דלא אסניסיה אלא חדא. ללוי שלא שניתי לו במחלוקותם אלא אחת מהם ולקמן מפרש דכזים כזים אתנייה: **ושמעינהו להו ביו לרבנן.** דבי מדרשא שאר חלמידיי דקא

ש בסבר הי דוקא שלישי שו דסבר הי דוקא שניתיה להם ומשום הכי מספקא ליה הך שלישי שו דסבר הי דוקא שו גרסינן תרתי כמו ששניתי לך ולא ידע לוי אם מעצמם הוסיפוה או אני שניתיה להם ומשום הכי מספקא ליה הך שלישי ₪ דסבר הי דוקא

משנתו יו או משנתיהם: דידי דוקא. דבכזית כזית הוא דפליגי ודידהו דכזית וכזית עירוב מחשבות הוי ולא קבלוה מרבי אלא הם טעו

והוסיפוה וכ"ש כזית למחר בחוץ הוי עירוב מחשבות או דלמא דידהו דוקא ומפיו שמעוה ולדידי שיורי שייר לי יו ולא שנאה ולעולם אף בה

נחלקו ואע״פ שלא היה לי ללומדה מלד ₪ ששנה לי: וכי היכי דשייר לי. הך דכזית וכזית שייר להו נמי הך דכזית למחר בחוץ ולא שנאה להם ולעולם אף בה נחלקו הילכך דבר חכמה שאל: והי אסנייה. דלא הוה ליה למילף הך מיניה: אילימא כזים וכזים אסנייה. ולרבי יהודה

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

אמר ליה אביי והא או רבה בר בר חנה א"ר

יוחנן כי מגעת להו רבי ם מאיר ורבי יוםי

אלא חדא ושמעינהו לרבנן דקא גרסי תרתי חוסבר דידי דווקא ודידהו עירוב מחשבות הוי או דלמא דידהו דווקא ולדידי שיורי שייר לי ומדשייר לי לדידי הא שייר להו לדידהו גמי בהך והי אתנייה אילימא כזית וכזית אתנייה ₪ האי לאו שיורא הוא אלא כזית כזית אתנייה ותיבעי ליה כזית וכזית סבר איבעי מיניה חדא דשמענא תרתי דאי בעינא כזית וכזית הא ניחא אי אמר לי כללא כ"ש כזית למחר בחוץ אלא אי אמר לי פרמא אכתי כזית למחר בחוץ קא מיבעיא לי אי הכי השתא גמי התינח אי אמר ליה כזית למחר בחוץ פרטא כ"ש כזית וכזית אלא אי א"ל כללא אכתי כזית וכזית מיבעי ליה אם כן מרתח רתח

כי מגעת להו. אם תרלה לקרב את דבריהם קרובים הם להיות שוים דתרוייהו לית להו תפוס לשון ראשון כדמפרש לקמיה והלכך אפילו רבי מאיר דתמורה בשחיטה לא סבר לה כר' יהודה: ול"פ. בתמיה: והא שמעי' להו דפליגי ואמר ליה פליגי במאי דפליגי. כדמפרש ואזיל: ול"פ במאי דלא פליגי. והאי ל"פ דהאמר הכי קאמר ל"פ בתפום לשון ראשוו יו

אלא בדעתיה דגברא בהוכחת דיבורו

על מחשבתו אבל תרווייהו אית להו

דבתר כוונתו אזלינן: הכל מודים

היכא דאמר תחול תמורת עולה ואח"כ

מחול חמורת שלמים דברי הכל לא

חיילא. דאין קדושה חלה על קדושה: חיילא. הואיל ונתכוון לכך ותרעה

ויהא דמי חליה עולה ודמי חליה

שלמים: מיהדר קהדר ביה. ולחזור

אי אפשר: ורבי יוסי. אמר לך

האי גברא לא מיהדר קהדר אלא לכך

נתכוון וסבר אי אמינא (תורת)

תמורת עולה ושלמים משתמע פלגה

עולה פלגא שלמים וקדושה ואינה

קריבה דאי איפשר להקריב לחלאין

אימא תמורת עולה תמורת שלמים כי

היכי דתפשוט קדושת עולה בכולה

והדושת שלמים בכולה וטעי דסבר

השתא קרבה הלכך לתרוייהו איכוין

ודבריו קיימין ותימכר: ה"ג להכי

אמר תמורת עולה תמורת שלמים

למימרא דכולה עולה כולה יא שלמים.

וכ״ך קבלת״י בתמור״ה. שמעינן מיהא

מדרבה בר בר חנה דהיכא דאמר

תמורת עולה ושלמים מודה רבי מאיר

אלמא לאו כרבי יהודה סבירא ליה

דמתני׳ להא דמיא דלכך נתכוון תחלה

והא דאמר כזית כזית תרי זימני

משום דבעא למיחשב בשני זיתים ועל

כרחך לאו מיהדר הוא דכמה זתים יש

בה: אמר ליה. רב דימי לאביי ומדרבה

בר בר חנה מותבת לי איהו אמר

לא פליגי ואנא אמינא פליגי אף

באומר תמורת עולה ושלמים שנתכוון

לשניהם אית ליה לרבי מאיר תפום

לשון ראשון כר׳ יהודה: כזים כזים

מנו. דלרבי יהודה הוי פרטא וכשתי

מחשבות נינהו ואפילו בעבודה אחת

ותפום לשון ראשון אבל כזית וכזית דחד

דבורא הוא עירוב מחשבות ואינו

פגול: מ"ש. דכזית וכזית תכן וכ"ש

כזית כזית: דבעה מיניה לוי מרבי

כוית למחר בחוץ. חישב על זית יבו

לאכלו למחר חוץ למקומו לר' יהודה

מהו מי אמרי' בהא מודי רבי יהודה (ה) וחדה מחשבה מעורבת היה

דאההוא גופיה דקחשיב לאכול למחר

הגהות הב"ח (b) ד"ה דבעה מיניה וכו"דחדא מחשבה: (ב) ד"ה לדידןדהדא מחשבה: לחמימן כל"ל וחיבת הוה מחתן: (ג) ד"ה ושמעינהו וכו׳ לקל גרסי תרתי:

שינויי נוסחאות

א] והא אמר רבה (ש"מ. וכ"ה בתוס"): ב] ל"ל לרבי (ש"מ): יעירוב מחשבות (ב"ש): ו] כחצי וירוב מחשבות (ב-ש). ז] כחצי זית בחוץ כו' כחצי זית בחוץ. כל זה לימל בכי"מ. וער קק"ס: ז] שאלני (ש"ח): ח] תרתי מספקא ליה ואמר דידי (ש"ח): מ] נ"ל אתנייה דלרבי יהודה מ] נ"ל אתנייה דלרבי יהודה פרטא הוי, כ"ש כזית כזית אלא פוטה החיים של החוברות את כזית כו' ("ש"ח). [וכ' בה"ו דלון הפלט בין ג'י זו לגי דידן]: "בש"מ נוסף דכולהו לית להו תפוס לשון ראשון: יאן 5"ל וכולה (ב"ש): יב] זית אחד לאכלו (*ש"מ): יג] נ"ל ובחדא (רש"ש): יד] ל"ל ששניתי (ש"ח): מו] ל"ל לוי (ש"ח): מו] נ"ל כלן סק"ד ומה"ל וסבר דידי דוקא. משנתי דוקא דבכזית כזית הוא דפליגי כל"ל והד"ל (צ"ק וק"ו): יו) משנתי או משנתם וכתה"י ין משנה או משנתם (כוח"י וש"מ): יח] לי ולי לא שנאה ואע"פ וכרי והטלו (ממק (*ב"ש): ימ] ל"ל מזו (ש"מ): כן דבהנד (ש"מ): כאן ל"ל וכזית :m/m) בבן ל"ל הוא (m/m)* כג] אלא אי אמר (ש"מ): כג] אלא אי אמר (ש"מ): כד] משמע דתרוייהו כל"ל כרן משמע דתרוייהו כניינ (ש"מ): כה] דשחיטה הויא כוי כרבי יהודה. כל זה ליתל נס"ל (ש"ח). ועי' טה"ק וק"ד: בו] ל"ל רבי צלי כ"ף (ב"ש): בז] כאן הס"ד ומה"ד שמע מנבה. והשאר הס"ד ומה"ד שמע מינה. ההחתר מחחק (שחב"ד). וכן ליתח בד"ו. ובגליון כ' נ"ח אלא מדאמר תמורת עולה תמורת שלמים וכו׳ הס״ד: כח] כחן הס״ד מה״ד עירוב מחשבות הוי. קשה לי דכזית למחר בחוץ וכו׳ לל"ל (צ"ק): כמ] דעירוב (ד"ו): ל] ל"ל דבלחצות (ש"מ): לא] ל"ל בנגד אביי. ובס׳ מרגליות הים לנגד חביי. וכס יתרגליות היס מוחק מיכת לאביי: לב] מיכת וכזית נמחק (ש"ח: לב] ל"ל דפליגי (בח"ו). וגי שמכ"י ופליגי ועוד הרי תמורת וכר': לר] הוא לסשי מיכות כאיזה לר] הוא לסשי מיכות כאיזה מ״ר: לה] לשון הש״מ מכחן ואילך לא ידעתי לישבו: לו] עיין מוסי לעיל דף כע ע״ב ד״ה מחלוקת ובחוס׳ ד״ה סימן ראשון כדף ל ע"ל (גליון): לון לכאורה בראה דהכא ג"כ חילא לענין זנואם אם אכל בשונג דאם אינו וטמת מט מכל כטוגג למט מילו מייב כרת הוי חולין בעזרה (גליון): לה] נדל"ל בהדיה: מל] נ"ל דהא מצי מהדר כו' (מ"כ) : מ] פי' והוי כמו דאמר:

שימה מקובצת (המשך)

דלא דמי דהתם אי אפשר לקיים שניהם דאין קדושה חלה על קדושה למר קרושה מכם פני קרושה אמרינן תפוס לשון ראשון אבל בחוץ בידו לעשות איסור זה כיון דיכול לעשות כן תפסה המחשבה בשניהם והוי עירוב מחשבה כפ"ה מהריפ): אם כן מרתח קרתח כו'. וקשה דהכל משמע בשייר קיימה לוקד.

נקשה דהכל משמע דשייך ריתחל לף

כשדעת השואל להחמיר שהיה סבור

דכיות וכיות הוי פיגול והוי פרטל

דכיות [וקרתח] להורות לו שהוא כללל ליכא חיוב כרת, ובפרק אלו טרפות סוליו דף נב.) גבי נעחרה הללע וחולים מופן קף נב) צבי נפקף שמפ למנים ב״ה דלא בייך רימחף אלא כשטעה השואל להקל בהוראה ^{לזו} ועוד קשה דלבעי מיניה כזית וכזית ואי אמר ליה דלבעי מיניה כזית וכזית ואי אמר ליה פרטא ש"מ דכזית למחר בחוץ כללא דאי הוי פרטא א"כ מירתח קא רתח השתא כזית למחר בחוץ פרטא כזית השעמה כאינו במוק שני של באיל וכזית מבעיא, וי"ל דהכא לאו איסונ והימר הוא דלהוי שייך ריתחא להוציל

שות וכזית, אבל אי בעי מיניה כזית וכזית וא"ל פרטא אכתי כזית למחר בחוץ מספקא ליה דשמא הוי כללא כי למה יכעוס (עמו) [עליון אם בשביל שלא שנה לו במשנה כזית למחר בחוץ מש״ה משמע דהוי כללא דדוהא כזית כזית הוי פרטא הא כזית למחר בחוץ הוי כללא. ועוד הרי אפילו כזית וכזית לא שנה לו שטים הרע מנות משים משות והיה צבם זרקם עם כל שני מה של מינות להיה להיה משות היה של משות היה של של של היה להיה מ שהוא פרטא, וכן משמע מחוך פ"ה. ולפי מה שפי הרייר יהודה מקורביל שם ניחא דמרהם קרחה הילא שמפין מחוך ן דברין השואל שאין דעחו לשאיל ה השליה של היה של השל בלות היה של של היה של היה דעתו לשאלה שהיה מסופק ממנה היה שואל מחלה ממנה, וקא רמח להוליאו מטעומו (מהריים): רש"י ד"ח מיוחר קחרר ביה, ולחזור אי אששר. גליון, משוח לאין מעיא דבריו לבטלה הלכך היא ממורת עולה, פירוש ולא שלא יוכל לחזור ביו מדבורו הראשון דקא מהדר ^{של)} הדר ביה בתוך כדי דבור, אלא כלומר שהוא כנמלך וכמ"ד ^{ש)} תחול זו ואח"כ תחול זו:

מאי

פירן נים דכם נפני מנכי היה יהודה דמתכי (וריים) (בריים), והא איש ליה אפיר הכא דלא פליני ריימ ורי יוסי אלה במאי דפליני וריית לא אמר בשיטת רי יהודה דאמר תפוס לשון ראשון כלל. וחירך ריבייא דקום ליה לרבא ודאמרן בהא ודאי מודה ריימ לכייע איירי אפיי למאן דאית ליה טעמיה דריית משום דמפיס לשון ראשון הוא, הילכך פריך שפיר למאן דאית ליה דמפוס לשון ראשון לריית משום דמפוס לשון ראשון הוא, הילכך פריך שפיר למאן דאית ליה דמפוס לשון לריית מלטום דמי פליג, כמו ר׳ יהודה דפליג בשחיטה משום טעמא דתפום לשון ראשון לעיל להן ומ״מ אינו נכוון דהשיא ומה פריד רבא מר׳ יהודה דמתני׳ן לר׳ יוחנו דאמר לעיל מחלוחם יים אר אפני בטוחים מטום טעממ דמטו לעומן ניטאן ניטאן ניטלייונדים מיים ניטן דקומיו (זה פרין רבו מרי ייזמל זמנניין מרי ייזמן זמנו נער ייזמל זמנו בעב בעבודה אחת ורי" לא משום דביי אום לא משום דביי אום לא משום דביי המשום לא משום במימן אחד בשיר במימן אחד דשייך ביה הקדמה במחילת סימן ובסופו, ולאילפא) בין סימן ראשון לסימן שני, איי בקבלה חריקה, אבל ודאי מאן דאים ליה אינה לשחיטה כרי במימן אחד בשייך ביה הקדמה במחילת סימן ובסופו, ולאילפא) בין סימן ראשון לסימן שני, לאבול ביות לשחר בחוץ שחו א"ל (זו שאילה) עירוב מחשבות. צ"ל דטעמא דריי משום דמספום לשון לאשון הוא ולכך פריך ככא לאכיי אין (מהריף דיה): לאבול ביות למחר בחוץ שחו א"ל (זו שאילה) עירוב מחשבות הוי. מימה דכיון (דכוים) ודבחד כזיםן קא מחשב הויא ליה כממורת שלה (וכ)ממורת שלמים דאמרי לעיל תפוס לשון ולאשון ובחדא מילתא קא מחשב, וי"ל